

### A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Bakó Csaba ügyvéd (7621 Pécs, József u. 19.) által képviselt **felperes neve** címe felperesnek - a dr. Bányai Gábor ügyvéd (1384 Budapest 62., Pf. 733) által képviselt **alperes neve** címe alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2007. április 19. napján kelt 10.P.21335/2005/33. számú ítélete ellen az alperes által 35. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében részben megváltoztatja, és az alperest terhelő, felperesnek fizetendő marasztalás összegét 4.269.400 (négymillió-kettőszázhatvankilencezer-négyszáz) forintra, valamint 3.994.000 (hárommillió-kilencszázkilencvennégyezer) forint tőke után 2003. január 1-től, 4.204.000 (négymillió-kettőszáznégyezer) forint tőke után 2003. július 1-től, és 4.269.400 (négymillió-kettőszázhatvankilencezer) forint tőke után 2005. január 1-től az elsőfokú ítéletben írt mértékű késedelmi kamataira leszállítja.

A keresetet az ezen felüli részében utasítja el.

Az alperes által az államnak fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 253.600 (kettőszázötvenháromezer-hatszáz) forintra, a Baranya Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalának felhívására fizetendő állam által előlegezett szakértői díjat 14.837 (tizennégyezer-nyolcszázharminché) forintra, a felperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 256.000 (kettőszázötvenhatezer) forintra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívására az ott írt időben és módon - 60.000 (hatvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

## Indokolás

A felperes 2002. december 13. napján munkavégzés közben Pécsről Dunaújváros felé közlekedve közúti balesetet szenvedett. A baleset során xy horvát állampolgár által túlzott sebességgel vezetett nyergesvontató ütközött a felperes által az útviszonyoknak megfelelően vezetett tehergépjárművel. A baleset folytán a felperes a bal felkar felső és alsó harmadának többszörös törését, a jobb láb öreg ujjának MP ízületi ficamát, a bal könyöknyúlvány törését, a II. lábközépi csont törését, valamint a kézhat és a jobb térd többszörös lágyrész sebzését szenvedte el. A bal felkar gyulladását követően fennmaradó mozgáskorlátozottság maradandó fogyatékoságot eredményezett, amely miatt a felperes munkaképessége 40 %-ban csökkent.

A balesetet követően a felperes korábbi munkakörét maradéktalanul ellátni nem tudta, módosult a munkaköri leírása, a többszörös műtétek miatt igénybevett táppénzes állományt munkáltatója egyre nehezebben tolerálta, végül közös megegyezéssel 2006. március 31-én korábbi munkahelyén munkaviszonya megszűnt, ezt követően másik cégnél hasonló munkakörben próbaidővel helyezkedett el. A balesetet megelőzően a felperes rendszeresen sportolt, kosárlabda bírói tevékenységet folytatott.

A felperes mindennapi életében az öltözködés, vetkőzés, cipőfelvétel nehézkessé vált, hason és baloldalon csak rövid ideig tud feküdni, a gépjárművezetés is csak rövidebb távokon jár fájdalom nélkül. Bal kézzel nehezebb dolgokat emelni, vinni nem tud. A baleset következtében kialakult egészségi állapota a felperes korábbi életvitelét hátrányosan befolyásolta, a kétkezi munka ellátásában, mindkét felső végtag terhelését és a jó erő kifejtését, valamint az ízületek maximális élettani mozgás lehetőségét igénylő tevékenységek kivitelezésében akadályozva van. A korábban a versenysportban végzett tevékenységét teljes értékűen nem tudja ellátni, hobbi szintű tevékenységeiben a visszamaradt ízületi mozgáskorlátozottság hátrányt jelent. Egészségi állapotában számottevő javulás vagy jelentősebb rosszabbodás nem várható, de nem zárható ki, hogy másodlagosan az ízületi elfajulásból eredő panaszok fokozódnak.

A felperes leszállított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 7.500.000 forint nem vagyoni kár, valamint a vagyoni károk körében 50.000 forint átalányösszegben a sérült ingóságok értéke, 6.000 forint élelem-feljavítás, 30.000 forint ápolási díj, 8.000 forint útiköltség és 65.400 forint fogászati beavatkozások költsége megtérítésére. Elmaradt jövedelem címén általános kártérítésre kérte kötelezni az alperest a játékvezetői jövedelem kapcsán 2003. évre 160.000 forint, 2004. január 1-től pedig az ítélet meghozataláig 50.000 forint összegben. Kérte továbbá az alperest késedelmi kamat fizetésére is kötelezni.

Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta, a vagyoni kártérítési igények körében a fogászati beavatkozások költségének indokoltságát, az elmaradt jövedelem körében a játékvezetői tevékenységgel összefüggésben előterjesztett igényt vitatta. A nem

vagyoni kártérítés körében előterjesztett követelést 2.000.000 forint erejéig elismerte, ezt meghaladó részében - azt eltúlzottnak tartva - elutasítani kérte.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek összesen 7.269.400 forintot, és abból 6.994.000 forintnak 2003. január 1-től, 7.204.000 forintnak 2003. július 1-től és 7.269.400 forintnak 2005. január 1-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, valamint 436.200 forint perköltséget. A vagyoni károk körében előterjesztett keresetnek az elsőfokú bíróság az elmaradt jövedelem kivételével teljes egészében helyt adott, az elmaradt jövedelem körében előterjesztett követelést pedig összesen 210.000 forint tekintetében találta megalapozottnak. Alaposnak találta továbbá teljes egészében a felperes nem vagyoni kártérítési igényét is azzal, hogy beszámította a 7.500.000 forintos nem vagyoni kártérítési követelésbe az alperes által peren kívül a felperes részére megfizetett 600.000 forintot, és e tekintetben 6.900.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.

A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során értékelte, hogy a felperesnél 40 %-os munkaképesség csökkenés következett be, a felperes olyan maradandó egészségkárosodást szenvedett, amelyben állapotjavulás nem várható, hogy ez a kialakult egészségi állapot a felperes korábbi életvitelét nem csupán a munkaviszonyában, hanem az általa korábban végzett sport és szabadidős tevékenységek tekintetében is hátrányosan befolyásolta. Értékelte azt is, hogy a felperes a balesetet megelőzően az átlagostól eltérő, a versenysportban is résztvevő játéklevezetői tevékenységet folytatott, az e téren való előmenetelét azonban a baleset nagymértékben hátrányosan befolyásolta.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak részbeni megváltoztatása és az alperes marasztalásának 3.269.400 forintra és kamataira történő leszállítása, valamint perköltségben való marasztalása iránt.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés összegszerűségét támadta, előadva, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélettel megítélt összeg a felperes által elszenvedett hátrányok súlyához, a 2002-es, azaz a balesetkori ár- és értékviszonyokhoz és a hasonló kárügyekben kialakult ítélezési gyakorlathoz képest eltúlzott. A nem vagyoni kártérítés összegét ezért 7.500.000 forint helyett 3.500.000 forint tőkeösszegben kérte megállapítani, és az alperes által felperes részére peren kívül megfizetett 600.000 forint beszámításával további 2.900.000 forint tőkeösszegre kérte az alperes marasztalását leszállítani.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés részben, az alábbiak szerint alapos:

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

Az alperes által jogalapjában nem vitatott nem vagyoni kártérítési igény összegszerűségének meghatározása körében figyelembe veendő szempontokat az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, azonban a kialakult ítélkezési gyakorlat által hasonló ügyekben megítélt kártérítési összegek volumenét nem vette kellően figyelembe, így a másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes fellebbezése alappal hivatkozik arra, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékét eltúlzottan állapította meg.

A felperes sérüléseinek súlyát, a felperes életkörülményeit, életkorát, a visszamaradó fogyatékosság és a munkaképesség csökkenés mértékét, valamint a kialakult bírói gyakorlatot és az eset összes körülményeit figyelembe a másodfokú bíróság álláspontja szerint 4.500.000 forint összegű az a nem vagyoni kártérítés, amely a felperest ért nem vagyoni hátrányok kompenzálásához szükséges, és egyben elégséges is.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján fellebbezett részében részben megváltoztatta, és a nem vagyoni kártérítés összegét a 4.500.000 forintban állapította meg. Az ilyen módon megállapított összegbe beszámította az alperes által felperesnek peren kívül megfizetett 600.000 forint összegű kártérítést, így a nem vagyoni kártérítés körébe az alperes marasztalásának összegét 3.900.000 forintra leszállította.

A fellebbezés nagyobb részt alapos voltának következményeként a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezéseket is megváltoztatta, és marasztalási összegnek megfelelő mértékre leszállította az alperest terhelő elsőfokú perköltség, le nem rótt illeték és állam által előlegezett költség összegét.

A másodfokú eljárásban a fellebbezési pertárgyérték 4.000.000 forint volt, amelyhez képest a felperes 25, az alperes 75 %-ban lett pernyertes. A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 2.§-ának (1) bekezdése alapján a per tárgyi költségmentes, e rendelet 3.§-ának (4) bekezdése alapján az alperest pervesztessége arányában kötelezte a másodfokú bíróság a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viselésére. Az ilyen módon meg nem térülő fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli. Ugyancsak a pernyertességi arányok figyelembe vételével a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése és 86.§-ának (3) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felperest a nagyobb részben pernyertes alperes javára ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség viselésére, amelynek mértékét 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása a Pp.256/A.§-ának (1) bekezdés b) pontján alapul.

P é c s, 2007. szeptember 17.

Dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubí Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. bíró